

Om troll

Mitt på dagen sa hon att hon ville tillbaka till Vimmerby.

Egil sneglade på henne och nickade.

”Jag förstår.”

Han gjorde iordning vagnen, spände för hästen och hjälpte henne upp. Under den första delen av resan sa de inte mycket. Först när de närmade sig staden, vände Egil huvudet åt hennes håll.

”Känner du det?”

”Vad?”

”Unergången?”

Hon nickade och han log.

”Du kände alltid av den när vi var små. Minns du?”

Efter att vi hade haft katekesen hemma, var det allt du babblade om. Syndiga människor, syndiga tankar, hemskheter och allt sådant som skulle få världen att gå under... Minns du?”

”Ja.”

”Men den gick inte under”, sa han och svepte med ena handen. ”Den finns kvar.”

Nej. Den fanns inte kvar. Den hade gått under samma dag som hon fick reda på hur hennes mor var, hur hennes far var, hur Alrik var och framför allt, när hennes bror dödade kopparslagaren.

Hon harklade sig och såg ner på sina händer i knäet, bet samman käkarna och tänkte på det där som Krakus- Meja hade viskat för så länge sedan. Att Alrik hade blivit skogstagen som barn och att när han kom tillbaka var han inte den samma. Att trollen hade haft honom i sitt våld för länge och att de kanske hade dragit skinnet av den riktiga Alrik och satt den på en av sina egna ungar, så att den kunde växa upp obemärkt bland människorna. Det där lät så otroligt att hon inte ens hade trott på det då, som liten. Men sedan, då Alrik dött och de drog av honom kläderna för att sätta på honom de svarta, finare för begravningen. Då hon hade vänt på honom för att kunna dra av honom byxorna, hade hon sett det, ärret vid svanskotan.

Hon sneglade upp mot sin bror, det vackra ansiktet, det ljusa håret. Sedan lät hon blicken gå ner mot händerna. Grova, hårda och otroligt starka.

”Troll”, hade Kraku-Meja sagt, ”är onda ända in i själen. Inte mot sina egna, men mot alla andra. Visar di någon gång godhet, är det för att di vill luras, eller för att di tjänar något på det och folk får för sig att di gjorde det av godhet. Troll... di känner inget för någon, utom di som är deras egna.”

Hon såg tillbaka mot hans ansikte, studerade käken, de blå ögonen som kisade i solen, de vackra läpparna och munnen som kunde se så god ut, samtidigt så grym.

”Såklart kan di vara vackra”, hade Kraku-Meja sagt, ”Men ingen kan kalla Alrik vacker. Men det finns ju andra...” Hon hade tittat i smyg mot Egil och viskat ännu lägre, ”och di är de värsta. Di som kan få folk att tycka om dem, lita på dem.”

”Älskar du mig?” sa hon med blicken fäst på hans ansikte.

Han ryckte till av den plötsliga frågan och vände sig åt hennes håll.

”Vad var det för fråga?”

”En fråga.”

Han skrattade till och ruskade på huvudet, slappande av i händerna och såg bort över vägen, tittade tillbaka mot henne och log.

”Självklart älskar jag dig. Du är min syster.”

”Och om jag inte hade varit din syster. Hade du älskat mig ändå?”

Leendet blev snett och ögon kisande.

”Jag tror det. Du är mycket lätt att älska.”

”Hum...”, sa hon och studerade honom, lät blicken gå mellan munnen och ögonen. ”Tror du på pratet om Alrik?”

”Vad då för prat?”

”Det där du vet...”

”Nej, jag vet inte.”

”Att han blev trolltagen som barn.”

Egil skrattade igen och de blå ögonen glittrade i solen.

”Knasiga lilla syster. Såklart att det inte är sant. Hur kan du ens fråga något så konstigt?”

”När ni var i skogen... Vad gjorde ni där?”

Han slutade le, blickade framåt vägen och greppade hårdare om tyglarna.

”Hur så?”

”Jag undrar.”

”Vi fiskade, jagade och sådant. Han lärde mig hur skogen fungerade och hur man kunde klara sig i den.”

”Hur kunde han veta sådant?”

Egil ryckte på axlarna.

”Vad vet jag”, muttrade han.

”Jamen, frågade du aldrig?”

”Om vad?”

”Om hur han kunde så mycket om skogen?”

”Nä.”

”Hum”, sa hon missnöjt.

”Hum”, härmade han. ”Om du påstår att han är ett troll, då är jag ett halvtroll. Är det vad du säger”, sa han och blinkade.

Hon ignorerade hans försök att skämta. Istället blickade hon ut i skogen och mindes dagen då Alrik tog med sig Egil ut.

”Nu blir han aldrig som folk igen”, hade Kraku-Meja varnat. ”Det kommer inte att vara din bror som kommer tillbaka därifrån.”

Det hade varit sant. Egil hade varit förändrad. Hon mindes helt klart hur han hade varit annorlunda. Som om

han betraktade världen med andra ögon, ondare ögon. Barnet hade varit borta och ersatt av något annat. Något mörkare. Det var efter det som odjuret hade börjat skymta fram. Inte tydligt till en början, utan lite grann. De små hyssen blev till elakheter och ibland rena farligheter. Hon mindes faderns ohyggliga vrål då brodern hade lagt det glödheta grytlocket på hans mage, mindes Egils blick och skratt. Så skrämmande, så ohyggligt fasansfullt. Hon mindes också hans iskalla ögon och sadistiska leende då han hade stirrat ner på Gamle Uvar i björngropen, hur han hade vägt den spetsade trästaven i handen, innan han ånkrat sig och släppt upp henne. Den gamla kvinnan hade sett på honom som om han var hin håle själv. Tantens ögon hade varit uppspärade och kroppen matt, när Egil lutade sig ner över henne och väste:

”Kryp härifrån om du inte kan gå. När som helst kan jag komma efter dig och sticka dig med mitt spjut.”

Då hade hon tyckt att det var normalt, att han var normal. Men vad hade hon haft att jämföra med? Inget och ingen. Nu, när hon var vuxen och hade mött andra människor, träffat andra barn, insåg hon hur otroligt

Mikael Mansén

annorlunda hennes bror var... Men trots allt... Han älskade henne, det visste hon och hon älskade honom.

Staden kom i sikte. Hon både längtade efter den och ville därifrån. På något vis hörde hon hemma i skogen tillsammans med honom, troll eller ej. Hon suckade och sneglade på honom. Han blickade tillbaka, snett leende.

”Jag älskar dig också storebror.”